

Arrest

nr. 307 474 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn feitelijke partner Mw. D.B.W. van Nederlandse nationaliteit.

Op 27 augustus 2020 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 december 2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van Mw. D.S.X. van Nederlandse nationaliteit.

Op 15 februari 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De betekening geschiedde via aangetekende zending van 16 februari 2024.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 12.12.2022 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met (...) van Nederlandse nationaliteit, in de hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van mevrouw, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Uit het Rijksregister van betrokkene blijkt dat op 13.12.2023 een einde werd gesteld aan de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon. Er is bijgevolg geen wettelijke band meer met de Nederlandse referentiepersoon waardoor evenmin toepassing gemaakt kan worden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald [sic] in art. 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 41 § 2 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Aangezien verzoeker volgens de bestreden beslissing zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 12.12.22 indiende;

Aangezien conform art. 42, §1 Vw. "ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag" het recht op verblijf erkend wordt of niet t.t.z. in casu uiterlijk 11.05.23;

Aangezien de thans bestreden beslissing dateert van 15.02.24;

dat aldus de thans bestreden beslissing laattijdig is genomen zodat aldus - conform art. 52, §4, lid 1 van het K.B. van 08.10.81 - "indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af " m.a.w. verzoeker in het bezit had gesteld moeten worden van een BIVR type F/

dat het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State, waarbij werd geoordeeld dat artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, in casu geen toepassing kan vinden;

dat immers in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verbreekt waarin de RvV toepassing maakte van artikel 52 §4 Verblijfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genomen had binnen de zes maanden na de aanvraag;

dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (inter partes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes)-,

dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

dat hoewel de RvS artikel 52 §4 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid);

dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 September 1991, nr. 37.671; RvS 22 September 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis);

dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 §4 Verblijfswet aangetast is door een 'dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid' dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijken te wijzen op het 'betwistbare karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 §4 Verblijfswet;

dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door twee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervaltermijn is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit 'integraal de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);

dat in het arrest nr. 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 September 2013, nr 121/2013);

dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervaltijd is;

dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, wordt de overheid verglicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 15.02.24 dan ook niet alleen o.a. de artikelen 40ter, 41, §2, en 42 Vreemdelingenwet én artikel 52 van het K.B. van 8 Oktober 1981 schendt doch bovendien niet ten genoeg van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de schending opwerpt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Thans doet de bestreden beslissing evenwel uitspraak over een aanvraag om gezinshereniging in functie van een wettelijk geregistreerde partner met de Nederlandse nationaliteit. Dit valt onder de reikwijdte van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter heeft betrekking op gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet opwerpen. Verder voert verzoeker ook de schending aan van artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling is evenmin thans aan de orde want heeft betrekking op het recht op binnenkomst van de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, en welke documenten te dieneinde moeten worden voorgelegd. Bijgevolg zijn deze middelonderdelen onontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Volgens artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term "afdoende" houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van het indienen van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Dit wetsartikel voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van zes maanden wordt overschreden, noch geeft het de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 11 september 2023, nr. 257.271). Er moet worden aangenomen dat overeenkomstig dit laatste artikel een recht op verblijf van meer dan drie maanden slechts kan worden erkend voor zover blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Gelet op het voorgaande, faalt de kritiek van verzoeker naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de gemachtigde om een verblijfkaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen (RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (beschikking); RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (beschikking); RvS 15 december 2022, nr. 255.275).

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken – waarvan de Raad deel uitmaakt als administratief rechtscollege – de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Het feit dat de Raad van State, zoals verzoeker aanvoert, inderdaad artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit niet vernietigd heeft, noch heeft gesteld dat die bepaling is aangetast door een “flagrante en onbetwistbare” onwettigheid, doet geen afbreuk aan de constante rechtspraak van de Raad van State die stelt dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit wat betreft de verplichting om na zes maanden een verblijfkaart af te geven, geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Recent stelde de Raad van State nog in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024 opnieuw: *“Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast.”* Hieruit blijkt wel dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit een schending zou uitmaken van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog in zijn verwijzingen naar rechtspraak een arrest van de Raad van State nr. 237.042 van 17 januari 2017 aanhaalt en twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak en stelt dat de interpretatie die aan de betrokken wetsbepalingen in de aangehaalde arresten is gegeven geen stand meer houdt in het licht van recente rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie.

De Raad moet verzoeker volgen in zijn stelling dat de rechtspraak van de Raad van State geen precedentenwerking heeft, maar wijst erop dat dit er niet aan in de weg staat dat de Raad en de gemachtigde

zich aansluiten bij de redenering in deze rechtspraak. Zo meent verzoeker dat het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 in casu “geen toepassing kan vinden”. Echter, thans verwacht verzoeker dat de Raad toch toepassing maakt van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, terwijl de Raad van State juiste stelde: *“de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [maakt] met het bestreden arrest toepassing van artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit, alhoewel deze bepaling in strijd is met artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet als hogere rechtsnorm en derhalve niet zonder schending van dit laatste artikel kon worden toegepast.”*

Anders dan verzoeker aanvoert, kan de Raad niet volgen dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding of van alle redelijkheid ontbloomd is. Eveneens acht de Raad de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd. Zo is het standpunt van de gemachtigde in lijn met het voorgaande, waar hij motiveert: *Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald [sic] in art. 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden”.*

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2. Bijkomend wil de Raad er, samen met verweerder in de nota, op wijzen dat artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 10, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In dit verband acht de Raad het dan ook nuttig om te verwijzen naar het arrest Diallo van het Hof (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht;

2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

Uit voormelde blijkt dat de beslissing inzake de aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van zes maanden. Verzoeker diende op 12 december 2022 zijn aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing dateert van 15 februari 2024 en werd per aangetekende zending van 16 februari 2024 overgemaakt aan verzoeker. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden dat de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn is overschreden, echter zoals hoger gesteld bepaalt artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet de gevolgen als de termijn van zes maanden wordt overschreden..

Uit de bestreden beslissing blijkt echter eveneens dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. In de bestreden beslissing wordt daarover als volgt gemotiveerd: *“Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: §2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Uit het Rijksregister van betrokkene blijkt dat op 13.12.2023 een einde werd gesteld aan de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon. Er is bijgevolg geen wettelijke band meer met de Nederlandse referentiepersoon waardoor evenmin toepassing gemaakt kan worden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Een verblijfsrecht op grond van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel worden verleend als vastgesteld is dat aan de voorwaarden is voldaan. De Raad herhaalt dat het Hof immers in het voormeld arrest Diallo duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde dit onderzocht en komt hij in de bestreden beslissing tot de conclusie dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de door de gemachtigde opgeworpen motieven in de bestreden beslissing en slaagt er dus niet in deze vaststelling te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich enkel tot de stelling dat hij, omwille van het overschrijden van de termijn van zes maanden die vermeld wordt in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsrecht. De Raad wil hierbij verwijzen naar wat het Hof in het voornoemd arrest Diallo heeft gesteld: *“51. Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.”* Aan verzoeker kan dus niet automatisch een verblijfsrecht worden toegekend enkel en alleen omdat de termijn van zes maanden in casu is verstreken (dit is een sanctie die niet wordt voorzien in de Burgerschapsrichtlijn) nu blijkt dat hij niet daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven.

Gelet op voorgaande analyse kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de sanctie die in artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit vervat is voor de overschrijding van de termijn – d.i. de automatische afgifte door de burgemeester of zijn gemachtigde van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – onverzoenbaar is met de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Het is onmogelijk om artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit op een richtlijnconforme wijze uit te

leggen, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld. Gelet op de onverenigbaarheid ervan met artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo, dient de Raad voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de beslissingstermijn van zes maanden een vervalttermijn is, maar de Raad kan niet in de plaats van de regelgever een sanctie bepalen die van toepassing zal zijn bij het overschrijden van deze termijn, als blijkt dat de huidige door de regelgever voorziene sanctie in strijd is met het Unierecht.

De Raad wijst er ten overvloede op dat bovenstaande analyse niet beschouwd kan worden als een schending van het verbod op de (neerwaartse) verticale werking van de richtlijn. Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 24 juni 2019 in de zaak C-573/17 Poplawski nog samengevat wanneer er sprake is van een verbod op de verticale werking van de richtlijn. Het Hof stelt:

“65. Daarenboven kan, volgens vaste rechtspraak van het Hof, een richtlijn op zichzelf geen verplichtingen voor een particulier scheppen en dus als zodanig niet tegen hem worden ingeroepen voor een nationale rechterlijke instantie (zie met name arresten van 26 september 1996, Arcaro, C-168/95, EU:C:1996:363, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak; 17 juli 2008, Arcor e.a., C-152/07C-154/07, EU:C:2008:426, punt 35, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

66. Er moet immers aan worden herinnerd dat, krachtens artikel 288, derde alinea, VWEU, het verbindende karakter van een richtlijn, dat de grondslag vormt voor de mogelijkheid om deze aan te voeren, slechts bestaat ten aanzien van „elke lidstaat waarvoor zij bestemd is” en dat de Unie alleen bevoegd is om algemeen en abstract met onmiddellijke werking verplichtingen op te leggen aan particulieren wanneer haar de bevoegdheid is toegekend om verordeningen vast te stellen (zie in die zin arresten van 12 december 2013, Portgás, C-425/12, EU:C:2013:829, punt 22, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72).

67. Uit het voorgaande volgt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd (zie in die zin arresten van 3 mei 2005, Berlusconi e.a., C-387/02, C-391/02 en C-403/02, EU:C:2005:270, punten 72 en 73; 17 juli 2008, Arcor e.a., C-152/07–C-154/07, EU:C:2008:426, punten 35–44; 27 februari 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, punten 46 en 47; 7 augustus 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, punt 49, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 73).”

De Raad stelt vast dat uit die uitlegging blijkt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd. Hierin wordt duidelijk verwezen naar het opleggen van “verplichtingen” aan particulieren via de toepassing of interpretatie van een richtlijn. Het gevolg van de toepassing van het voormelde arrest C-706/18 houdt evenwel niet in dat ten onrechte op basis van de richtlijn verplichtingen worden gecreëerd voor de particulier. Het Hof heeft louter gesteld dat het toekennen van een recht louter omwille van het verstrijken van een termijn ingaat tegen de richtlijn. Bijgevolg bezondigt de Raad zich in deze niet aan het verbod op de verticale werking van de richtlijn.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES